

Đ<ng CSVN trong tình tr<ng hi<m nghèo: Tri<u đ<i Lê Đ<c Th< đang s<p đ<

Tình th< đã không đi<n ra nh< ban lãnh đ<o đ<ng c<ng s<n mong đ<i. H< mu<n đ<i h<i 11 đi<n ra đúng th<i đi<m đ< đ<nh m<t cách êm th<m. Ngay khi b<<c vào giai đ<o<n chu<n b< h< đã đ<n đ<p chi<n tr<<ng: nh<ng ng<<i đ<i l<p dân ch< trong n<<c b< b<t hàng lo<t, b< gi<i tòa và b< x< nh<ng b<n án n<ng; nh<ng ng<<i khác b< kh<ng ch<. Sau đó là nh<ng đ<t t<n công qui mô c<a C<c K< Thu<t Nghi<p V< (tr<<c đây là C<c Công An Khoa H<c) đánh vào t<t c< các báo đi<n t< đ<i l<p có ít nhi<u <nh h<<ng, làm t<t c< các websites đ<u b< t<n th<t; nhi<u websites b< thi<t h<i n<ng, trong m<t vài tr<<ng h<p b< đánh s<p luôn. Đ<t đ<n áp đ<n đ<p chi<n tr<<ng này v<n còn ti<p t<c, đ<i t<<ng cu<i cùng là bán nguy<t san T< Qu<c mà m<t s< c<ng tác viên b< khám nhà, th<m v<n và đ<<c l<nh ph<i ng<ng h<p tác. Đ<ng C<ng S<n Vi<t Nam mu<n ki<m soát hoàn toàn tình th< tr<<c khi đ<i h<i 11 khai m<c. Tuy nhiên đi<u mà h< không ng< là h< đã không ki<m soát đ<<c chính n<i b< c<a h< và các bi<n c< đ<n đ<p đã t<i, t<t c< đ<u r<t nghiêm tr<ng cho s< s<ng còn c<a đ<ng C<ng s<n.

Bi<n c< l<n và rõ nét nh<t là s< ki<n, ngày 19-6, l<n đ<u tiên, qu<c h<i bi<u quy<t bác b< m<t đ< án quan tr<ng do chính ph< đ< trình: đ< án Đ<<ng s<t Cao t<c. Đ<u tháng 7 m<t v< n< l<n khác: T<p đoàn VINASHIN b< phát giác là trên th<c t< đang < trong tình tr<ng phá s<n, m<c n< 80 ngàn t< đ<ng và không có kh< năng hoàn tr<. N<u chia đ<ng đ<u thì m<i ng<<i Vi<t Nam m<t m<t tri<u đ<ng. Đi<u đáng nói là cho đ<n gi<a tháng 6, nghĩa là ch< hai tu<n tr<<c khi b< phát giác là < trong tình tr<ng phá s<n, VINASHIN v<n đ<<c tung hô nh< là thành công kinh t< vĩ đ<i và ni<m t< hào c<a đ<ng và nhà n<<c C<ng S<n Vi<t Nam. Và r<i đ<n v< tại ti<ng c<c k< b< i trong đó các quan ch<c đ<ng và nhà n<<c t<nh Hà Giang t< ch<c mua d<m t<p th< v<i các n< sinh v< thành niên. S<p t<i ch<c ch<n s< còn nhi<u v< bê b<i khác đ<<c phanh phui. Nh<ng v< tại ti<ng này đã t<o ra m<t tr<n m<a rào nh<ng bài báo phê phán và đ< kích đ<<i m<i khía c<nh k< thu<t, kinh t< và đ<o đ<c. Báo chí Vi<t Nam h<u nh< đ<<c bóc l<<i. Có c< nh<ng bài báo (tuy ch<a đ<<c đăng trên báo trong n<<c nh<ng đ<<c g<i ra n<<c ngoài m<t cách t< tin) đòi cách ch<c th< t<<ng Nguy<n T<n Dũng và truy t< ông Tô Huy R<a, <y Viên B< Chính Tr<, Tr<<ng ban Tuyên giáo Trung <<ng. C< hai ông Dũng và R<a đ<u là nh<ng nhân v<t đ<<c coi là có tri<n v<ng tr< thành t<ng bí th< đ<ng CSVN sau đ<i h<i 11. Ba ng<<i có tri<n v<ng tr< thành t<ng bí th< khác là Nguy<n Phú Tr<ng, Tr<<ng T<n Sang, H< Đ<c Vi<t.

Ông trùm ĐCSVN – Lê Đ<c Th<

T<t c< nh<ng bài báo này đ<u chính xác và đ<ng đ<n. Nh<ng hình nh< chúng đ<u không nh<n đi<n đ<<c đi<u c<t lỗi c<a các bi<n c<, dù đây là s< ki<n chính tr< đánh đ<u m<t b<<c ngo<t l<n trong l<ch s< Vi<t Nam: s< s<p đ< c<a “tri<u đ<i Lê Đ<c Th<”. T<i sao? Đó là n<u nhìn k<, ta th<y chúng đ<u có tác đ<ng tại h<i cho uy tín và ch< đ<ng c<a ông Nguy<n T<n Dũng, ng<<i v<a k< th<a tri<u đ<i này. Vào lúc này, sau nh<ng gì đã x<y ra, kh< năng ông Dũng tr< thành

Tổng bí thư gần như là con số không; khả năng ông sẽ phải ra đi một cách bất ngờ sau khi 11, trái lại, gần như chắc chắn. Tình thế đã thay đổi rất nhanh chóng, bởi vì chỉ cách đây hơn hai tháng, đầu tháng 5/2010, một nhân vật rất nổi bật trong nội bộ đảng cộng sản còn quyết: “Nếu ông đi thì ngay bây giờ thì khả năng ông Dũng được cử tổng bí thư là 99%”. Hình như cũng có một nhân vật khác như ông Nguyễn cho ông Dũng, nhân vật này nói tiếp: “Nếu ông còn 8 tháng nữa thì ông mới hiểu, tình hình có thể thay đổi từ đây đến đó”. Tại sao một người đang có 99% hy vọng thắng lợi lại có thể thua sau tám tháng? Lý do nào, nếu không phải là vì chính nội bộ đảng CSVN đang rối loạn?

Những trở ngại hết, hãy nhìn lại vài nét về “trị vì của Lê Đức Thọ”. Ông Thọ nắm toàn quyền thực sự trong đảng CSVN từ khi 3 năm 1960 với sự đồng tình của tổng bí thư Lê Duẩn. Không ai có thể ngờ vực uy quyền tuyệt đối của ông Thọ, được gọi một cách kính sợ là Sáu Búa. Theo hợp ký “Viết cho Mẹ và Quốc Hào” của ông Nguyễn Văn Trỗi (xuất bản năm 1993), uy quyền của ông Thọ lớn đến nỗi ông có thể cấm ông Hồ Chí Minh phát biểu trong một hội nghị mà ông Hồ Chí Minh cũng đành chịu. Được ông Trỗi hỏi về ông Lê Đức Thọ, ông Tôn Đức Thắng, chủ tịch nước, thú nhận một cách mỉa mai: “Đ.M., tao cũng sợ nó!”. Theo nhận xét của ông Thọ về xác quyết của ông Thọ: “Đảng là tao!”. Ông Thọ không chính thức là nhân vật số 1 trong đảng; trong danh sách Bộ Chính Trị ông chỉ đứng hàng thứ năm, sau các ông Lê Duẩn, Trường Chinh, Phạm Hùng, Phạm Văn Đồng. Nhưng ông nắm bộ máy đảng và là nhân vật quyết định nhất. Ông có thể bắt giam những cộng sản viên của các nhân vật này mà không ai dám chống lại. Ông cũng đích thân chỉ huy những công tác quan trọng nhất của chế độ khi cần: Giám sát Hội Nghị Paris và trực tiếp thông tin thuyết với Mỹ; Chỉ huy cuộc tổng tấn công đợt đầu tiên Miền Nam năm 1975 với vai trò chính yếu. Lê Đức Thọ có thể thay đổi đường lối của đảng theo ý muốn. Cho tới 1968 ông chỉ trông ngóng thân Trung Quốc và tiêu diệt khuynh hướng thân Liên Xô trong đảng (mà ông buộc tội là “bên xét lại chống đảng”); từ 1968 trở đi ông quay sang thân Liên Xô chống Trung Quốc. Rồi sau khi Gorbachev lên cầm quyền ông quay lại với Trung Quốc. Nói chung, Lê Đức Thọ muốn làm gì thì làm, muốn hướng đảng và chế độ CSVN theo hướng nào tùy ý. Ông có toàn quyền. Và chính quyền của Lê Đức Thọ đã giúp cho đảng CSVN thắng lợi mặc dù những sai lầm khủng khiếp: Cách ruộng đất; Phát động cuộc chiến với Miền Nam; Tổng công kích Tết Mậu Thân 1968; Chiến dịch mùa hè đỏ lửa 1972. Tất cả những sai lầm đó gây thiệt hại ghê gớm cho đảng và chế độ, đảng thì cũng là những thảm kịch đổ vỡ với Việt Nam. Một đảng cầm quyền bình thường có thể sụp đổ chỉ vì một trong những sai lầm nhỏ, nhưng đảng CSVN vẫn tồn tại được và sau cùng giành được thắng lợi nhờ có Lê Đức Thọ.

Bí quyết thành công của Lê Đức Thọ là ông đã tạo ra một điều mà anh Nguyễn Gia Kiểng, trong nhận xét bài viết, gọi là “một đảng cầm quyền trong đảng”, một thế lực ban trị sự trong đảng, không chế độ những gì được kế thừa trong đảng và dùng đảng để khống chế phần còn lại của xã hội. Cũng phải nói là Lê Đức Thọ đã rất may – và tất nhiên là Việt Nam đã rất không may – là trước một đảng cộng sản không có một chính đảng đúng nghĩa nào. Nếu Việt Nam Cộng Hòa có được một đảng cầm quyền đúng nghĩa thì lịch sử của Việt Nam đã rất khác. Nhưng thực tế là Lê Đức Thọ đã cầm quyền trong suốt thời gian từ cuối thập niên 1950 trở đi cho đến khi ông chết. Một khía cạnh nào đó, quyền lực của ông còn kéo dài sau khi ông đã chết. Trước khi chết Lê Đức Thọ đưa Nguyễn Văn Linh ra làm tổng bí thư sau khi 6 (tháng 12-1986) để thực hiện những biện pháp đổi mới bắt buộc. Khi Nguyễn Văn Linh đã làm xong nhiệm vụ, ông trao quyền cho những người kế thừa mà ông đã chọn: Đỗ Mười và Lê Đức Anh.

Cũng như có đứng Lê Đác Thá, lán này do hai ông Đá Mái và Lê Đác Anh cùng lánh đứo, mà đứng CSVN đã trá đứợc sau nháng sai lám kháng khiáp – chính sách há nhác táp thá và bá tù cá náng đứi vái mián Nam sau 1975, cuác chiám đáng Campuchia, chính sách đánh tá sán – và sau khi chá nghĩa cáng sán và khái cáng sán sáp đứ. Liên minh Mái – Anh, mà nhiáu ngáoi có ác cám gái là “đứng MA”, ván còn cám quyán cho tái nay. Hai ông thái tháng hoàng Đá Mái và Lê Đác Anh ván trá vì sau háu tráng; Nông Đác Mánch chá là mát con cá. Cá hai ông Đá Mái và Lê Đác Anh đứu là nháng ngáoi có bán lánh nháng thái cuác đã bián chuyán quá nhanh chóng và mánh liát đứi vái há. Sá phát trián đứn đứp cáa các pháng tián giao thông và truyán thông hián đứi, phong trào toàn cáu hóa, sá sáp đứ cáa ý thác há Mác – Lênin và sá tăng cáng háp tác giáa các quác gia, v.v., đứu là nháng ván đứ vát tám hiáu biát cáa há. Há đã chá biát lúng túng cháng đứ và noi theo Bác Kinh. Vì không làm chá đứợc tình huáng mái, há đã không tìm ra đứợc nháng con ngáoi phù háp đứ bàn giao quyán hành nhá ông Lê Đác Thá đã bàn giao cho há. Kát quá là cá hai đã ngoái 90 tuái mà ván không có ngáoi ká tháa; cái “đứng cám quyán trong đứng” đứn đứn mát thác chát đứng nháp vái sác kháe mái ngày suy yáu thêm cáa hai ông. Trong tình huáng đó, Nguyán Tán Dáng đã đứợc chán nhá mát ngáoi ká tháa tá nhiên dù không phái là ngáoi ká tháa háp lý. Vá lái đứng cáng sán cũng không có mát nhân vát nào đứ tám vác đứ lánh đứo đứ tán cá trong bái cán hái.

Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng

Nguyễn Tấn Dũng nghe Đỗ Mười chỉ đạo

Ông Dũng là con đứ đứu – có đứ luán còn cho ráng là con ruát không chính thác – cáa ông Lê Đác Anh và cũng đứợc ông Đá Mái cháp nhán vì ông Mái không có ngáoi con nào khá cá. Trong tình tráng đã suy kiát hoàn toàn cá thá xác lán trí tuá, sau cùng há đứn sáng há cho ông Dũng, mà há đã nâng đứ táu báng cách cho thăng tián nhanh chóng tá mát y tá không có mát hác lác nào lên đứn thá táng, qua các chác vá Bí thá huyán y, tán há y, y viên Trung áng Đáng, Thá tráng Bá Công an, Phó Thá táng, ká cá Tháng đứ Ngân Hàng Nhà Nác. Nháng ông Dũng váa thiáu bán lánh lái váa chá đứợc vai trò ká tháa quá trá, vào lúc “đứng cám quyán trong đứng” cáa hai ông Mái – Anh đã rái. Vì váy yáu thá ban đứu cáa ông đã sút giám nhanh chóng. Trong ít nhát hai năm qua háu nhá tát cá mái bián cá lán đứu bát lái cho ông: Vá bauxite Tây Nguyên trong đó ông xuát hián nhá mát con cá cáa Trung Quác; Đứ tá đàn áp thô báo nháng ngáoi dân chá do ông chá xáng khián ông mát cám tình cáa thá giái và cáa nháng thành phán cái má trong đứng. Rái vá Đáng Sát Cao Tác, các vá Vinashin, than Quáng Ninh và dám ô á Hà Giang. Tát cá đứu cháng tá sá hiáu biát rát hán chá và sá bao che tham nháng cáa ông. Càng bái rái ông Dũng lái càng phái mua chuác sáng há cáa cáp lánh đứo tham ô và càng dính láu hán vái há. Phe đứng cáa ông vì thá ngày càng giáng mát phe đứng mafia. Cái bán tính vá vét và chia chác ngoái vòng pháp luát này ông Dũng đã tiám nhiám ngay tá thái thá u khi ông đi du kích lúc mái 11 tuái, đứ cá biát là trong giai đoán làm bí thá huyán y kiêm tráng công an huyán Hà Tiên (1980-1986) và đứợc trao mát trách nhiám rát quan tráng là chá huy hoát đứng buôn láu đứ làm kinh tài cho đứng tái cáa bián Hà Tiên. Gán đây, ông gây ngác nhiên khi khoe ráng tá ngày lên làm thá táng ông cháa ká luát mát ai cá, trái hán vái lái tuyên bá đánh tháp khi ông nhán chác thá táng là quyát tâm cháng tham nháng, náu không cháng đứợc tham nháng thì tá chác.

Tác Giả: Nghiêm Văn Th<ch
Thứ Năm, 29 Tháng 7 Năm 2010 07:51

Trương Tấn Sang

Trần Xuân Bách

Ông Trần Xuân Bách

Hai là (có nhiều khả năng hơn) ông Dũng đã có được một đa số tuyệt đối trong ban lãnh đạo đảng, nhưng không được đa số được thông qua (thí dụ 30% thuận, 20% chống, 50% không có ý kiến), nên đã có thể đưa ra quyết định.

Điều kiện của biểu quyết cần được biểu lộ ý. Một điều, ông Dũng đưa ra biểu quyết toàn bộ dự án và được 42% phiếu thuận, 38% phiếu chống; dự án không được thông qua. Sau đó, ông Dũng rút thoái, xin biểu quyết một dự án B khiêm nhượng hơn và được chấp nhận hơn: theo hình thức khác được sự tán thành của các thành viên Hà Nội và Vinh hoặc Sài Gòn và Nha Trang để thực hiện sau đó sẽ tùy theo kết quả mà quyết định có nên thực hiện toàn bộ dự án hay không. Chắc chắn ông Dũng hy vọng rằng đây là một thỏa hiệp chấp nhận được. Nhưng kết quả đã ngược lại với sự chờ đợi của ông. Lần này sự phiếu thuận chỉ là 38% trong khi phía chống tăng lên 42%. Phần nhiều rằng một số đối biểu quyết (trên 90% cũng là đảng viên cộng sản) tán thành rằng ông Dũng thực sự nên đã bỏ phiếu thuận vòng đầu, nhưng sau đó thấy ông không có sự thuận nên đã quay lại với ông. Đó là điều hiển nhiên rõ nét và sự rã hàng của “đảng Lê Đức Thọ” mà ông là người khởi đầu cùng. Thời điểm này đã mở cửa cho những đợt tấn công khác: với VINASHIN; với mua dâm thiêu nhi tại Hà Giang; với Than Quảng Ninh. Uy tín của ông Dũng lúc này hầu như không còn gì.

Cũng nên nhìn lại phe đảng của ông Dũng. Trong công việc thực tế, ông đã dung túng tham nhũng và chia chác quyền lợi cho nhiều người để có vây cánh. Cùng phe phái của ông chủ yếu là giai cấp tư sản đỏ. Hai ông Đỗ Mười và Lê Đức Anh chắc cũng phải xót xa trước sự biến chuyển này của “đảng cộng sản quyên trong đảng” mà hầu hết nhiều vốn còn là những người đảng đầu. Hai ông, dù kiên quyết không được thích nghi với biến chuyển mới, cũng là những người có khí phách.

Đến đây, cũng nên hỏi tại sao ông Dũng lại liều lĩnh đem biểu quyết một dự án phiêu lưu như vậy? Lý do có thể là vì sự tiến bộ kinh tế, giảm một tỷ lệ USD, dành cho việc nghiên cứu. Các chuyên viên và Đảng bộ Cao Tốc đầu cho rằng chi phí nghiên cứu này quá cao cho một dự án chỉ dùng những kỹ thuật sẵn có. Và vì là chi phí nghiên cứu, khoản này có thể được sự đồng ý và chia chác ngay. Lý do khác, như vậy, là tham nhũng. Ông Dũng đã trở thành con tin của giai cấp tư sản đỏ. Điều này dễ hiểu; trong một xã hội mà cái gì cũng mua được thì không có gì cũng là không có thể quyên. “Đảng cộng sản quyên trong đảng” mà ông Lê Đức Thọ xây dựng ra đang tan rã, và tan rã trong sự bê bối.

Kết quả cuộc tranh giành quyền lợi trong đảng cộng sản trên thực tế hôm 11 sẽ như thế nào?

Trước hết, trong những ngày tiếp theo vào chức vụ bí thư có thể lo ngại ông Tô Huy R&a. Ông R&a chắc chắn bao giờ là một đảng viên nòng cốt. Ban tuyên giáo của ông cũng đang tuyên truyền

và giáo dục để các gì, nó chỉ có vai trò một ban kiểm duyệt báo chí. Về mua sắm trên em Hà Giang coi như đã đánh một dấu chấm hết vào khả năng trở thành một bí thư của ông.

Trước một đống nợ tình thế khó khăn, ông Nguyễn Tấn Dũng coi như tuy vậy. Uy tín của ông đã xuống thấp và còn tiếp tục xuống. Nếu giữ thêm hai ông Đỗ Mười và Lê Đức Anh để toàn bộ uy tín đổ về ông để ông tiếp quản thì đó sẽ là một thảm họa cho cả đảng và đất nước. Ông Dũng hoàn toàn không phải là một người mà một người chấp nhận thất bại. Ông không hành gì, đi du kích từ lúc 11 tuổi vào lúc đang còn là một đứa trẻ nghèo khổ, nhất là từ các tỉnh Cà Mau, Rạch Giá, cái nôi chính trị của ông, nơi hoạt động của lực lượng cộng sản chỉ là ám sát, bắt cóc, thủ tiêu, đốt mìn. Ông lên và được đào tạo ngoài vòng pháp luật, và được thăng tiến nhanh chóng cũng như hoạt động buôn lậu qui mô từ các biên Hà Tiên khi ông là trưởng công an và bí thư huyện ủy Hà Tiên. Bản thân ông là một người rất tham nhũng và đang là đối tượng của giai cấp tư sản. Đó là một mẫu người cần phải loại khỏi sinh hoạt chính trị. Tuy vậy phe đảng của ông còn khá mạnh.

Ba ông Trần Hưng Đạo, Nguyễn Phú Trọng và Hồ Đức Việt rất có thể sẽ liên kết với nhau chống ông Dũng để giành thắng lợi trong khi 11 và chia quyền. Họ có thể ít nhiều được sự ủng hộ từ các ông Nguyễn Minh Triết và Nguyễn Tấn Dũng. Họ cũng có thể liên kết với những người có thể là ông Phùng Quang Thanh, ông Phạm Quang Nghị.

Những một liên minh như vậy không phải là gì để đáp cho đảng cộng sản, và cũng không phải là gì để đáp cho đất nước. Ông Trần Hưng Đạo rất mưu lược, nhưng bên ngoài một đống dối trá. Cái khôn của ông chỉ là cái khôn lươn lách chứ không phải là cái khôn để lãnh đạo một đất nước. Ông cũng không chấp nhận một vị vua nào, ngoại trừ một hình thức Trung Quốc. Nên biết ông Trần Hưng Đạo là một lãnh đạo cộng sản đầu tiên của võ cho công thức “kinh tế thị trường để xây dựng xã hội chủ nghĩa” của Trung Quốc. Ngay từ năm 1980, ông đã viết một loạt bài trên báo Sài Gòn Giải Phóng ca tụng mô hình này mà ông gọi là “chủ nghĩa tư bản nhà nước”.

Ông Nguyễn Phú Trọng, trái với một dục vọng dai dẳng đánh giá ông là một người tài giỏi, là một người có tài năng học và thua học. Một cấp lãnh đạo cũ của ông thu hút rất nhiều người gian còn làm thủ ký trong bộ chính trị ông có thể lập biên bản những buổi họp trong đó các viên nói dài dòng chấp nhận đầu đuôi gì cũng một cách khéo léo khiến mọi người đều thua mất vì họ có ý kiến của mình. Nhưng sự hiểu biết của ông quá hạn chế, ông chỉ biết có một chủ nghĩa Mác – Lênin, một chủ nghĩa sai. Nếu có quyền lực, ông sẽ sử dụng quyền lực để duy trì ý thức hệ sai đó. Ông hoàn toàn không phải là con người của đổi mới.

Còn ông Hồ Đức Việt? Ông là người của bộ máy đảng, của hệ thống chính trị, ít ai biết tới ông. Nếu có quyền, ông sẽ là người lo cho đảng, đất nước và các đảng trên quyền lợi của đất nước và sự duy trì các quyền lãnh đạo của một đảng tham nhũng và thoái

hóa. Với ông không phải là người có vị n ki n. Cho tới nay ông chưa hề phát biểu một ý kiến quan trọng nào cả. Một người đã ngoài 60 mà vẫn chưa đưa ra được một ý kiến gì thì phải hiểu là một người không có ý kiến. Ông không phải là một người lãnh đạo quốc gia trong một thời gian dài qua một cuộc cách mạng trí thức, trong đó ý kiến và sáng kiến là những yếu tố quyết định thành công và sự vinh danh của các dân tộc.

Một giới pháp khác được nghĩ tới là ông Phùng Quang Thanh; trọng lượng của ông sẽ tăng lên nếu chính sách bành trướng bá quyền của Trung Quốc được nhìn nhận là mối nguy lớn nhất. Tuy vậy, ông Phùng Quang Thanh cũng không phải là người có vị n ki n, như ông Hồ Đức Vát và có thể còn kém cả ông Vát. Một mối nguy khác: nếu ông Phùng Quang Thanh cầm quyền là ông sẽ phải đưa vào quân đội và do đó sẽ phải duy trì, không chỉ còn tăng cường, một tình trạng phải chi mßt: đó là đội quân đội kinh doanh. Hiện nay quân đội không chuyên lo bảo vệ đất nước mà còn làm kinh tế. Tình trạng này phải chi mßt vì một quân đội kinh doanh chỉ có thể kinh doanh được trong khi một khi năng chi nßt.

Đßi lßng Phùng Quang Thanh

Nhßng dù ai hay liên minh nào nắm được bộ máy đảng, thì cũng chỉ nắm được phần trên và bên ngoài chỉ không còn thực sự kiểm soát và điều chỉnh được đảng nữa. Tại sao? Đó là vì một chính đảng chỉ có thể đoàn kết được nếu bên ngoài có được đảng thu n trong một lý tưởng chung và một dß án chính trị được định. Đảng cộng sản chỉ còn một lý tưởng chính thức gọi tên là chủ nghĩa Mác – Lênin, một chủ nghĩa không còn ai, kể cả tên bí thư đảng cộng sản, tin là đúng. Sự phân hóa và chia rẽ là chắc chắn. Trên thực tế, đảng cộng sản đã biến chất thành một giai cấp bóc lột. Nó đã mất đảng thu n và sự sßng. Đß có thể tên tôi, đảng cộng sản cầm đầu lãnh đạo tài trợ và bên lãnh đạo đoàn kết một người và áp đặt những thay đổi bất bußc, nhưng thực tế là nó không có được một con người như thế. Ban lãnh đạo xuất phát từ hôm 11 sẽ chỉ gồm những con người sßn sßn như nhau, tất cả đều không có thành tích gì dù trong thời chiến hay trong thời bình, và những mßc khác nhau tất cả đều tham nhũng và đều chỉ có một trình độ hiểu biết thấp hơn một số đông đội ngũ viên chức. Những cấp lãnh đạo như thế vừa không thể gắn bó với nhau vừa chắc chắn sẽ đa số đảng viên phản đối. Tại sao không đến từ bên ngoài mà từ chính nội bộ đảng.

Trong thời dùng đảng bộ tộc này, hôm 11 sẽ chỉ là một đội hình dßm chân tay chß, nhằm chán, nhßc lßi những điều cũ rích và nhßt nhßo mà không ai, kể cả người nói, muốn nghe. Mối nguy lớn nhất và chắc chắn sẽ đến, đội ngũ đảng cộng sản là sẽ không có thay đổi như những nào cả.

Nhßng muốn dßm chân tay chß cũng không được. Thời gian đang thay đổi nhanh chóng, nhất là cuộc khủng hoảng kinh tế kéo dài hai năm nay và vẫn chưa chấm dứt đang đòi hỏi mọi quốc gia khôn ngoan xét lại hiểu như mối chính sách. Như thế, ban lãnh đạo mới của đảng cộng sản sau hôm 11, dù gồm những ai, cũng sẽ bất bußc phải làm người lßi những nguyên tắc của đội hình và một lý do gì nßt là đó chỉ là những nguyên tắc lý tưởng và rừng nghĩa, khi không thực lý. Sẽ có tranh cãi và xung đột lớn trong khi không ai thực sự kiểm soát được cả.

Trong bối cảnh phân hóa đó, yếu tố tác động trực tiếp nhất nay vẫn giúp cho đảng cộng sản duy trì được kỷ luật, và thậm chí, là “đảng cộng sản quyên trong đảng” mà ông Lê Đức Thọ tỏ ra lo ngại tan rã.

Đảng cộng sản sẽ không thể tồn tại như hiện nay sau hội nghị 11. Suy sụp, thậm chí tan rã, là chắc chắn. Một đảng cộng sản quyên chỉ có thể áp dụng được chuyên chính trong xã hội nếu trước đó nó áp dụng được chuyên chính trong nội bộ. Đảng cộng sản không được tài chính trong nội bộ nên sẽ không thể duy trì chế độ độc tài. Chế độ độc tài sẽ cáo chung, có mặt trên vũ trụ trước khi khóa 11 của ban chấp hành trung ương chấm dứt, nghĩa là trước năm 2016.

Tất cả vẫn chỉ là sự cáo chung của chế độ độc tài sẽ như thế nào cho cái gì? Một chế độ dân chủ pháp trị lành mạnh, thực hiện hòa giải và hòa hợp dân tộc và bắt đầu ngay cuộc chuyển đổi đưa rút ngắn sự tàn tạ đã quá bi đát của nước ta so với thế giới, hay một tình trạng hỗn loạn?

Đó cũng là câu hỏi: liệu những người dân chủ trong và ngoài nước, trong và ngoài bộ máy đảng và nhà nước cộng sản, có đủ sáng suốt và khôn ngoan để hình thành với nhau một kết hợp dân chủ mới để mạnh mẽ đưa đất nước vào một kỷ nguyên mới hay không?

(Bài viết được đúc kết từ những thông tin và thảo luận trong Phân bộ)